

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évré 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

IGAZI SZOLGÁLAT.

Márk 10:45.

Az ókori spártaiak megvetették a gyengét úgyannyira, hogy a nyomorék, életképtelennek minősített újszülötteket letaszították a szikláról. Pogányok voltak gondolkozásukban s cselekedetükben.

Napjainkban lábra kapott egy áramlat, mely Nietzsche »emberfeletti emberének« a kitermelésére törekszik, s ezért nem ugyan spártai brutalitással, de a modern tudományos eszközökkel küzd a gyenge, a nyomorék, az életre méltatlannak minősített ember ellen. »Modern pogányság« ez.

A keresztyén ember nem tekintheti a gyengét és beteget, a nyomorékot és nyomorultat, csak azért, mert ilyen, életképtelennek s elpusztítandónak. Ő sem az ókori, sem az újkori pogányság mértékével nem mérheti az embert. Mértéke Isten akarata.

Isten pedig »azt a gondolatot gondolja magában, hogy ne legyen számkivetve előtte az eltaszított sem«. Jézus élete különösképen a nyomorultak, betegek, megvetettek szolgálatában állt; »nem az egészségeseknek, hanem a betegeknek van szükségük orvosra.« Akkor is, ha ez az állapotuk a bűnnel függött össze, avagy annak egyenes folyománya volt. Kiváltképen akkor, hogy a bűnt erőtelenné tegye s a nyomorúságos állapot okát megszüntesse, avagy a nyomorúságos állapot meghagyásával is a bűnt megszüntesse a nyomorult, nyomorék, szenvedő ember lelki gyógyulására, lelke békességére s üdvösségére. Így akarta Isten. Jézus szolgálata Isten szolgálása a szegény embereken keresztül. Sohasem önszolgálat. És szolgálat az élet odaáldozásáig. Váltság sokakért!

A keresztyén ember Jézust követi. Élete szolgálat. Önzetlen szolgálat. Istent szolgálja nyomorult embertársaiban. Mindenével, aminek a sáfárságával megbízottat. Életével is.

Keresztyén testvér! Életed ilyen igazi szolgálat-e? Jézus vált-sága azzá teheti. De csak, ha Jézus váltsága megváltottá tesz. Ha hiszel Jézusban, aki néked is szolgált mindhalálig. Hiszel-e?

»Vedd gyermeked karodba, fáradt nagyon,
Szemét behunyja nyomba', És hisz vakon...«

Zulauf Henrik.

A diakonisszaszolgálat jubileuma.

Okt. 12—14. napjain ünnepli a »Kaiserswerther Generalkonferenz« vagyis a Németország határán belüli 69 és határán túli 36 diakonissza anyaház kaiserswerthi szövetsége körülbelül 40.000 testvérével a Fliedner Tivadar ev. lelkész által 1836. okt. 13-án megalapított első diakonissza anyaház száz éves fordulóját. Lélekben, imádságban mi is résztveszünk e jubileumi ünnepélyen, áldván az Urat mindazért, amit Kaiserswerthen keresztül a világnak adott, és könyörögvén különösen a diakóniára vonatkozó ígéreteinek további beteljesítéséért.

Diakónia van, amióta Krisztus egyháza van. Az apost. csel. 6. része beszél a diakónia feladatáról, mely főként a gyülekezet szegényeinek a szolgálatában állt. Ezt a szolgálatot először férfiak, diakónusok végezték, azonban IV. Frigyes Vilmos porosz király szavai szerint »ahol a jó erkölcs a diakónus szolgálatának határt szabott, ott a diakonissza szolgálat kezdődött«, t. i. a gyülekezet nőtagjai között. Már az *Ujszövetség* említést tesz egy Fében nevű asszonyról mint »a kenkreai gyülekezet diakonisszájáról« (Róm. 16:1—2.), aki — miként neve is jelzi, u. i. Fében azt jelenti: világító, ragyogó, és pedig a Naptól nyert csendes, tiszta holdfény-ragyogással ragyogó — egész életével hirdeti, szolgálja a Krisztust. *Az első ker. századokban* különösen a keleti egyházban kialakult egy diakonissza hivatal, az egyház szentesítésével, amely azonban a *középkor* folyamán egyrészt a női szerzetesség, másrészt a róm. kath. egyháznak a cselekedetek általi üdvözülés tanítása folytán elsikkadt. *Luther* a hit által való megigazulás és a hitből folyó szeretet cselekedetei gondolatának a kidomborításával lehetővé tette a diakónia megújulását. *Luther* diakónusok mellett diakonisszák szolgálatát is szükségesnek tartotta, mondván, hogy »a női nem inkább tud embereken könyörölni, mint a férfinem, és hogy a hívő nők különösen tudnak vigasztalni s fájdalmat enyhíteni.« Rövidesen fel is tűntek Németországban, Angliában, Hollandiában egyházi diakonisszák ezen vagy más név alatt, de a 30 éves háborúk, majd a 18. század sivár hitélete folytán nem tudtak gyökeret verni. Csak a 19. század nemzeti és hitéleti ébredése kiáltott a női diakónia után. Isten pedig meghallgatta a kiáltást s kirendelte *Fliednert* — amint ez a sírkövén olvasható — »az apostoli diakonisszahivatal életrekeltőjéül«. *Fliedner* 1823-ban megismerkedett a holland menonita és református gyülekezetekben a diakonissza szolgálat egy nemével, azóta ez a szolgálat állandóan foglalkoztatta, míg végül is az elbocsátott női foglyok részére saját kerti házacskájában létesített menhelynek 1833-ban, majd egy kisededóvodának 1835-ben történt megnyitása után 1836 okt. 13-án megalapította az első diakonissza intézetet anyaház formájában a betegápolás, szegény gondozás, gyülekezeti és tanító diakónia négyes elvének kezdettől fogva való hangoztatásával. Így lett *Fliedner* a »diakonisszák atyjává«. S így áldotta meg az Ur *Fliedneren* s *Kaiserswerthen* keresztül az emberiséget.

Ezen áldásért óhajtunk mi is hálát adni s továbbra is könyörögni.

Zulauf Henrik.

Testvérszem, testvérkéz, testvérszív.

*Itt minden szemben más lélek lakik.
Az egyikből barát tekint elő,
a másikkól ellenség,
a harmadikból csábító szirén,
a negyedikből üzérkedő kalmár,
az ötödikből a hatalmas Én...
a századikból — testvér.*

*Uram, énnem adj testvérszemét!
Az n.e'egbben fénylik mindeneknél.
Hadd nézzek mint testvér az emberekre:
őreg koldusra, sápadt kisgyerekekre
úgy, mint testvér.
Uram, adj énnem testvérszemét!
Az melegebben fénylik mindeneknél.*

*Itt minden kézben más lélek lakik:
az egyik itt,
a másik rombol,
a harmadik is önmagának épít,
a negyedik simogat, hogy szeressék...
Uram, énnem adj testvérkézét!
Az nem azért segít, hogy másnak tessék.
Hadd legyen testvérkéz az én kezem,
amellyik segíteni mindig ráér
és inkább nem nyúl kincsér', kis virágér',
ha addig bekötözhet egy sebet;
az érintése balzsamos békesség...
Uram, adj énnem testvérkézét,
az nem azért segít, hogy másnak tessék.*

*Itt minden szívben más lélek lakik
és testvérszív csak egy volt: a Tied.
Az mindenkivel együtt dobogott,
együtt örült, sirt, sajt, érzett,
vérző sebekkel együtt vérzett
s olyan egy volt velünk, a vétkesekkel,
hogy a keresztfán értünk meghasadt.
Ugy kellene ma ennek a világnak
testvérszív, testvérakarat,
de testvérszív csak egy volt: a Tied.
Uram, adj énnem testvérszívet!
Az enyém hideg, kemény, idegen,
de dobbanjon meg bennem a Tied.*

B. E. d. j.

Egymás terhet hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.

Gal. 6:2.

Gyermekek között.

Az Angyalföld egyik barakiskolájába szorongó szívvel lép be a diakonissza. Vasárnapiiskolát jött tartani. Tudja, hogy a munka Istené s a vézna, kiéhezett, őt ellenségüknek tartó, rongyos ruhájú kis alakokban Krisztust akarja szolgálni. Nagy felelősség!

A tanítás nem megy simán. Hol egyik, hol másik igyekszik megzavarni azt. Hátról az utolsó padban egy tízéves fiú napilapot teregetve szét, tüntetőleg olvas. Ökölbeszorított kézzel fenyegetőzik a másik: »Majd odakint, ha vége lesz!«

A testvér gúny és közöny dacára hűségesen eljár. Krisztus szeretetét viszi s elelőtt a szeretet előtt megnyílnak a bezárt kapuk is, és ez után a szeretet után vágyik ez a nyomorban, sötétségben élő gyermekcsereg is.

»Néni kérem, segíthetek?« — szólít meg egy vasárnapiiskolás kislány egy nehéz kosarat cipelő asszonyt. A megszólított meglepődik, ilyenhez nincs hozzászokva. »Drága volt az alma?« — tudakozódik a kicsi. Az öreg asszony jelentősen felkacag. »Nem adtam pénzt érte!« »Néni biztosan nem tudja, hogy aki lop, nem juthat a mennyországba.« Az asszony szeme könnyel telik meg. Lelkében rég elfelejtett húr rezdül meg.

»A ti munkátok nem hiábavaló az Urban.« Ebben bízik a diakonissza testvér és szórja hittel a magot. S ha eljön az aratás, az aratás Ura bizonytalán talál telt kálászt a búzában.

Kórházban.

Súlyos betegen került kórházba egy ifjú. Olyan fiatal, még csak 22 éves, úgy szeretne élni; de az orvosi tudomány tehetetlen, az operáció nem hozta meg számára a várt javulást. A beteg érzi, hogy az örökkévalóság határához közeledik, kinyújtja felé csontkezét a halál, és ő nincs készen erre az útra. A lelkét borzasztó kétségek gyötrik, mi lesz, ha meg kell válnia az élettől? Most érezte először, hogy nem állhat meg az örökkévaló Isten előtt, nem tud beszámolni a földön eltöltött idejéről. — Ágyához hívja a virasztó diakonissza testvért, kéri, hogy maradjon ott, mert nagyon fél a haláltól.

A testvér résztvevő szívvel nézi a szenvedőt. »Imádkozzék« — kéri a beteget. — »Nem tudok« — feleli amaz, — »sötétség vesz körül, nem látok! Segítsen rajtam!« A testvér egyszerű szavakkal kéri az Ur kegyelmét a haldoklóra. A beteg utána mondott minden szót. Arca nyugodtabb lett; »Most már oszlik a sötétség, érzem, hogy az Ur Jézus nekem is megbocsátott, s magához fogad.«

Mikor a nap ragyogó sugarai behatoltak a kórterem ablakán, az ápolótestvérek kis csapata ott állt a haldokló ágya körül halalkan énekelve: »Jézus ölébe bizon hajtom fejem le én...« A haldokló arcán boldog mosoly vonul át, elfogadta az Ur bocsánatát és kegyelmét... Az ének véget ér: »Míg túl az aranypartnál fénylőn felkél a nap...« — A lélek pedig már ott áll a Bárány trónja előtt.

Képek a szegénygondozásból.

Sötét felhő borítja az eget. Lassan szitálni kezd az eső. Künn az országúton halad a szegénygondozó diakonissza. Mögötte eltűnnek a város büszke, fényes palotái, s rozoga viskók előtt áll. Ide csak hitelezők járnak, hogy kíméletlen kézzel hurcolják el a szegények utolsó bútordarabjait. Sötét kis szobában megrendítő kép tárul a testvér elé: a tűzhely közelében kuporog egy fiúcska. Mindkét lábára béna, öreg nagyapja ápolja. Arcán a nélkülözés és nyomor félreismerhetetlen nyomain látszanak.

Egy másik hajlékban szennyes, szellőzetlen oduban rongyok között fekszik a fiatal anya. Elgyengült szervezete nem tud megküzdeni a halálos kórral. Szőkefürtös kislánya felkapaszkodik anyja ágyára. Nem sejtí, hogy a kérlelhetetlen halál kinyújtotta már kezét utána s az ő gyenge, fiatal élete is veszedelemben van anyja közelében.

Szélütött öreg ember a következő szoba lakója. Családja szintén nagy nyomorban van, de egyik szomszéd gondoskodik róla. Az utcasarkon pörkölt napraforgómagot árul, így tartja fenn magát s a beteget.

Testi-lelki nyomorúság mindenütt. De a diakonissza nem jár egyedül. Vele van az, aki elhívta, aki a munkát reábizta s aki egyedül hatalmas arra, hogy a nyomort enyhítse. A diakonissza hálás azért, hogy az Ő követe lehet, hogy örömmüzenetet vihet. Isten különös kegyelme és szeretete ez!

*

Az özvegy asszony két fillére.

Templom nem volt a faluban. Gyűjtőívvel a kezében, forró nap-sütésben, téli fagyban, bokáig érő sárban járt házról-házra a diakonissza testvér: »Bizzatok az Urban, a ti Istenetekben«, ezt az Igét kapta. Óh, milyen jó így állni a szolgálatban! Gazdag ember ajtaján kopogtat. Jólétről beszél minden. Csak a hazug mosoly az ajkon s a szív hidegsége mutatja, milyen szegény ez a gazdag. »Nagy az adó, nehezek a viszonyok« — panaszolja.

Özvegy öreg asszony viskója előtt áll most a diakonissza testvér. A tűzhelyen szegényes rőzseláng mellett fő az egyszerű vacsora: zsírtalan burgonya. Kenyérkeresője nincs, sokat nem adhat. Öt pengőt jó szívvel, örömmel tesz az asztalra.

»Sok lesz Kati néni.« — »A jó Isten megsegít, a bibliaórán is ezt hallottam« — válaszolja.

Azóta áll a kis templom s hirdeti minden embernek: Istennél semmi sem lehetetlen!

A szegényházban.

A ház lakói többé-kevésbé magukkal tehetetlen öregek. Hogy jutottak ide? A bűn mélyéből. Legtöbbjét züllött, mértéktelen élete, az ital döntötte nyomorúságba s nem maradt hátra számukra más, mint a szegényház. De életük most sem változott meg: bűnös kívánságait magukkal hozták. Lopás, irigység, civakodás napirenden van. Minden újítást, ami a rendre, fegyelemre vonatkozik, zúgolódva fogadnak. Jó alkalom a viszonzást nem váró, önzetlen, odaadó diakonissza szolgálatra!

Sok szorgalmas, munkában át-

virrasztott éjszaka után megtisztul a ház s megújul sok szív is. Már nem bizalmatlanok. Örömmel hallgatják a bibliai történeteket. Ugy kell szólni hozzájuk, mint a gyermekekhez. Olyan megragadó, amikor egy-egy öreg, bűnben megkérgesedett szív megnyílik a maga értelme szerint Isten szeretete előtt.

Valóban nehéz, de boldog szolgálat, mert mikor a diakonissza másokért mindent odaad, akkor elsősorban ő maga lesz kibeszélhetetlenül gazdag.

Fogházi látogatás.

»Isten hozta, kedves testvér, már várjuk!« — nyitja örömmel a rácsos ajtót a felügyelőnő a testvér előtt.

Bevonulnak a foglyok, ismerős és idegen arcok. Van aki már másodszor, harmadszor került vissza. Elöl jön egy öreg néni. Ősz hajával vajjon miért került erre a helyre? Már nem elsőízben van itt. Akár piacon, akár más helyen fordul meg, ami kezeügyébe kerül, ellopja. Többször hangoztatta, hogy igen bánja bűneit, s ha kiszabadul nem nyúl semmihez, ami nem az övé. De alig mult el egy-két hónap s az öreg asszony ismét a foglyok között van. Könnyörög a testvérnek, hogy imádkozzék érte.

A börtönben felhangzik az ima és az ének, amelyet fel-felcsukló zokogás szakít félbe. Kovácsnéit másnap átszállítják egy vidéki fogházba. Nagy változás ment végbe az utóbbi időben az életében. Köszöni, hogy megismerhette az élet forrását, Jézus Krisztust. Nem sajnálja a nagy árat érte.

Az Ige itt is végzi a munkáját s a testvér áldja az Urat azért, hogy eszköz lehet az Ő kezében.

KÜLMISSZIÓ.

Diakonisszák a misszióban.

A wittenbergi Katarina alapítvány fél évszázad óta folytat áldásos missziói munkát Braziliában. Az 1935 év végén több, mint 80 diakonissza dolgozott 15 állomáshelyen. Különböfélé intézményeik vannak: kórház, szülőotthon, aggokháza, kiseddóvó, iskola, napköziotthon, internátus, háztartási iskola; végeznek gyülekezeti munkát.

A fővárosban, Rio de Janeiróban a diakonissza testvéreknek kórházuk van, ahol az elmúlt évben is áldott munkát végeztek. A munka igen sok. Az egyik szülész-nő-testvér, aki már 15 esztendő óta dolgozik megszakítás nélkül ezen a helyen, még ebben az évben sem mehetett szabadságra. 145 szülés volt, 1239 beteget, — akik 31 nemzetből valók voltak, — gyógykezelt 161 orvos. Az aggok otthonát ebben az évben is bővíteni kellett. A kiadás igen nehezen térül meg. A gyarmatosok leginkább csak természetben tudnak fizetni, de sokan vannak olyanok, akik gyógyulásuk után eltűnnek s teljesen megfélekednek adósságukról. Így csak bölcs beszállással, igen takarékosan tudják fenntartani az intézményeket. Járványkórházuk is van, ahol szintén a testvérek ápolnak.

Pinvilleben két gyülekezeti testvér közül az egyik házaknál 100 szülést vezetett le; a másik több mint 1000 látogatást végzett, betegágyaknál virrasztott, háztartási iskolában tanított, vasárnapi iskolát, bibliaórákat tartott.

Blumenau előtt hatalmas szövet-

gyár áll. Egy diakonissza testvér a gyári munkások között végez megáldott munkát. A napközi otthonban vigyáz a gyárban dolgozó szülők otthonhagyott kicsinyeire, az iskolásgyermeket tanítja. Egyházi- és szociális szempontból különösen fontos ez a munka.

Néhány órányra Blumenautól, az őserdő szélén, a diakonisszaház kórházában végzi nehéz, felelősségteljes szolgálatát teljesen egyedül egy diakonissza. A környék telepeseit látja el. 427 beteget gyógykezelt az elmúlt évben, azonkívül a háztartásvezetés gondját is ő viseli. Egyike legkedvesebb munkahelyeiknek ez az őserdő szélén magányosan álló, primitív kórház. Ebben az évben szülönők számára létesítettek otthon kisebb adományokból. Sürögősen szükség volt testvérré. Más munkahelyről kellett elhozni a testvért anélkül, hogy több évi szolgálata után egyszer is pihenhetett volna.

Brosque városában a lakosság kötő- és szövőiparral foglalkozik. 1933 óta szolgál az ottani gyülekezetben egy szülész-nő-diakonissza. Nagy a munkaterülete. A nőegylet és ifjúsági egyesületek vezetése mellett segít a gyermekistentiszteleteken (400 gyermek); betegeket ápolt az elmúlt évben 81 alkalommal, virrasztott, kötözött, baleseteknél segédkezett. Szolgálata nagyon fontos.

Fél évszázados a brazíliai munka. A mustármag azóta terebélyes fává növekedett. Ünnepejünk imádkozva és áldozatkészen mi is brazíliai testvéreinkkel. Segítsünk imádkozni egy Braziliában létesítendő templomért!

* * *

Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

Máté 9: 37, 38.

TUDAKOZZATOK AZ IRÁSOKAT!

Okt. 16. Ján. 4:1—15. Ésaías 44:23—45:7. Milyen bölcs tapintattal tudja Jézus fölébreszteni ennek az asszonynak a szívében a vágyat az élő víz után. Meglepő, hogy először Ő kér tőle valami szolgálatot, s csak azután ajánlja föl neki a magáét. Ezt talán elutasította volna az asszony, ha azt nem látja, hogy ő is tehet valami szívességet ennek az idegennek, aki idegen létére is bizalommal van hozzá. Tanuljuk meg Jézustól, hogy azokban, akiket meg akarunk nyerni az Ő számára, először bizalmat kell ébresztünk magunk iránt, hogy hajlandók legyenek az általunk hirdetett evangéliumot befogadni. Rideg, barátságatlan keresztyének nem vonzanak, hanem taszítanak.

Okt. 17. Ján. 4:16—29. Zsolt. 32:1—7. Ha az emberek szívében föl tudtuk ébreszteni a bizalmat, akkor tovább mehetünk. Rámutathatunk a bűnre, és pedig nemcsak nagy általánosságban, hanem annak a bűnre, akivel beszélünk. Büntudatot csak Isten Lelke ébreszt, de mi igyekezhetünk elhárítani az akadályok köveit a Lélek munkája előtt. Ezért nagyon fontos a nyilvános ígéhirdetés mellett az egyes lelkekkel való foglalkozás, hogy megismerjük körülményeiket, lelki alkataikat, s bölcsen tudjunk hozzájuk férközni.

Okt. 18. Máté 9:1—8. Ef. 4:22—32. Ján. 9:24—41. Jak. 5:13—20. A régi embert levetkőzni, mint egy régi ruhát s az újat felöltözni, mint egy új ruhát — milyen találó kép ez! A régi ruha szennyes, rongyos, az új ruha tiszta, ép. A régi élet telve van bűnnel, megromlott, hazug, tisztátalan, az új élet igaz, tiszta, jó cselekedetekkel teljes. Hit által tehetjük magunkévá a Krisztustól ajándékozott új életet, de azután hit által kell megtartanunk is tisztaságát, szentségét.

Okt. 19. Zsolt. 125. 126. Ésaías 45:8—25. Az ünnepekre a jeruzsálemi templomba fölfelé menő csapatok énekei ezek. Istenbe vetett erős bizalom szólal meg mindegyikben. Isten az az erős kőfal, amely körülveszi az Ő népét. Isten az, aki megszabadít az emberek fogságából s a bűn rabságából. Isten az, aki a bánatot örömmre változtatja s hálaéneket fakaszt a benne bízóknak ajkán.

Okt. 20. Ján. 4:30—42. Ésaías 48:1—11. Jézus nem csak a samáriai asz-

szony lelki szemeit nyitja meg, hanem tanítványai lelki látásán is sok javítani valót talál még. Milyen testiek még azok is! Mennyire azon tapadnak, ami földi szemmel látható, s milyen nehezen tudnak a lelki dolgok mélyére hatolni. Akár a tanítványok seregéhez tartozol, kedves olvasóm, akár azokhoz, akik most látják meg először Jézust, mint itt a samaritánusok, engedd, hogy Jézus folyvást ott tartsa kezét a lelki szemeidben, hogy többet és többet láss!

Okt. 21. Ján. 4:43—54. Ésaías 48:12—22. A víz borrá változtatásának csodája után most nagyobb csodával bizonyítja Jézus isteni hatalmát: halálos beteget gyógyít meg, távolból, egyetlen szavával. Felelet ez a kapernaumi ember hitére. Nem a hitben van a gyógyító, vagy csodatevő erő, hanem Jézusban, de a hit előhívja ezt az erőt. Mennyi erőt mutatott meg már az Ur a te életedben? Ha keveset, az azt mutatja, hogy kevés a hited.

Okt. 22. Ján. 5:1—13. Ésaías 49:1—7. Nem hasonlít-e sok ember ehhez a 38 év óta beteghez? Beteg a bűneiben, talán már épen olyan sok év óta, talán sóhajtozik is emiatt, de mégsem akar igazán meggyógyulni, mert van valami kényelmes is ebben a betegségekben, s meggyógyulni akarni, az küzdelmet jelentene. Az emberek nem is segítik ebben, hiszen ők is betegek. De jön Jézus, s fölteszi a kérdést: »Akarsz-e meggyógyulni?» S aki igazán akar, azt Ő meggyógyítja.

Okt. 23. Ján. 5:14—29. Ésaías 49:8—18. Az emberekben a legnagyobb megbotránkozást az kelti, hogy Jézus egyenlővé teszi magát az Atyával. Nagy tanítónak, példás embernek, nagy orvosnak ismeri Őt, ez megfelel az emberi gondolkodásnak, de istenségét elhinni, erre az emberi ész nem hajlandó. S miért nem? Mert a világot teremtő és fenntartó Istennel még csak meg tudnak egyezni, de hogy higgyenek a megváltó Istenben? Hiszen ahöz bűnöseknek kellene magukat érezniök és vallaniök, s ez az, amit nem akarnak.

Okt. 24. Ján. 5:30—47. Péld. 2:1-8. Ma is vannak emberek, akik tanulmányozzák a Szentírást és mégsem akarnak Jézushoz menni, mert az Írásban nem a Szentlélek hangját keresik, hanem a maguk emberi okoskodásait viszik belé s Isten dicsősége he-

lyett a saját dicsőségeket keresik. Az Írás értelmének s Jézus személyiségének titka az alázatos szívűek előtt nyílik meg. Azok értik meg, hogy Jézusról maga az Atya tesz bizonyoságot, mert Ő küldötte el a Fiát, hogy Óróra, az Atyáról, bizonyoságot tegyen.

Okt. 25. Máté 22:1—14. Ef. 5:15—21. Ján. 15:1—8. Róm. 14:1—9. Mennyi jó alkalmat elhalasztunk figyelmetlenség-gel, hanyagsággal, engedetlenséggel! Alkalmakat az imádkozásra, az Ige olvasására, a bizonyoságtételre, a közösség keresésére, jótékonyásra, lelkek megmentésére. Nem keressük igazán az Ur akaratát s így nem is értjük meg azt. Haszontalan beszédekkel fecséreljük el a drága időt, ahelyett, hogy még a perceket is Isten dicséretére használnánk fel. Mindezek a mulasztások vádolnak bennünket Isten előtt. Bánjuk meg őket s használjuk föl máskép az időt!

Okt. 26. Zsolt. 127, 128. Ésaías 50. Mennyi emberi erőlködéssel fáradsztják magukat az emberek hiába! Ha Istenhez fordulnának, ha Őbenne bíznának, Őreá vetnék minden gondjukat, megnyíval többre mennének. A mai kornak sok ferdesége, sok bűne ebből a helytelen magatartásból származik. Ebből származik az is, hogy az ember ma nem tartja áldásnak a gyermeket, mert fél a gondtól, a fáradságtól, önző és anyagias. Így aztán elveszti az áldást, a jutalmat.

Okt. 27. Ján. 6:1—13. Ésaías 51:1—11. Isten a mi testünkről is gondoskodik. Nem hiába tette bele Jézus a Miatyánkba a mindennapi kenyérért való kérést, hanem azért, mert az Atya meg akarja azt hallgatni. Az ötezer ember megvédélésével is azt akarja példázni Jézus, hogy Isten kevéssel is sokat meg tud elégíteni, ha azok hálával veszik az Ő kezéből a keveset. S a kevés elég lesz, még marad is belőle, hogy jusson azoknak is, akiknek semmijök sincs. Drága lecke ez, de hányan tanulják meg?

Okt. 28. Ján. 6:14—27. Ésaías 52:1—12. A kenyérrel való gazdag megvédélésből épen azt nem tanulta meg a sokaság, ami annak a legfontosabb tanulsága volt, hogy t. i. Jézus, aki ilyen csodálatosképen tudja a testét táplálni, arra is képes, hogy a lelki táplálékot megadja az éhező léleknek. Hány ember marad ma is a testi áldásokhoz tapadva, ha ilyeneket kapott az Urtól! Teste ki van elégítve,

azt pedig nem akarja észrevenni, hogy a lelke is éhezik. Így pusztul el sok lélek, valóságai lelki öngyilkosság folytán.

Okt. 29. Ján. 6:28—40. Ésaías 52:3—53:12. A nehezen értő embertömegnek példázatos cselekedet helyett most már egészen világosan megmondja Jézus: »Én vagyok az életnek kenyere«. Mint ahogy a test kenyér nélkül, vagyis táplálék nélkül elvész, úgy vész el a lélek a lelki kenyér, Jézus nélkül. Isten akaratá pedig az, hogy senki el ne vesszen. Azért küldötte le Szent Fiát, hogy Őt látva, Őt hallva, higgyünk Benne, s Őáltala az Atyához jussunk. Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van. Ez az Atya akaratá mindenki számára, aki hisz. Ez-é a te akaratod is? Hiszel-e te is?

Okt. 30. Ján. 6:41—51. Ésaías 54:2—15. Az Atya vonja az emberi lelket a Fiúhoz, hogy a Fiú azt Őhozzá, az Atyához vezethesse. S a Szentlélek munkája az, hogy velünk a Fiút megismertesse, Őt előttünk megdicsőítse. Látod-e a Szentháromság munkájában ezt a csodálatos egyégset? S engedsz-e ennek a munkának a lelkedben? Elfogadod-e Jézust, a Megfeszítettet, a Feltámadottat Megváltódnak?

Okt. 31. Ján. 6:52—71. II. Sám. 7:17—29. Aki Jézust csak nagy tanítóknak, bölcs embernek látja, az csak azokban a lelki hatásokban hisz, amelyek beszédeiből és életéből áradtak ki. Aki Megváltójának akarja Őt elfogadni, annak halála és kihullott vére erejében is hinnie kell, s erről mondja Jézus ezt: »aki eszi az én testemet és issza az én véremet.« Ez csak hit által történhetik. Abban az időben is sokan tartották ezt kemény beszédnek és visszavonultak. Ma is így vannak sokan. Boldogok azok, akik Péterrel együtt vallják az ő vallomását, amelyet a 68. és 69. versben olvashatunk!

Vargha Gyuláné.

Egy nemesi címeren ez a felirat volt olvasható: »Én szolgállok!« — A keresztyéneknek is ezt a jelmondatot kellene választaniok: »Én szolgállok!« És pedig nem a világnak, nem a bűnnek, nem a magam dicsőségéért, hanem az Urnak. Az emberhez az méltó, hogy egész életével az Urat szolgálja.